Ч. 224. Пятниця 16 (3) жовтня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З делеґаций. — До ситуациї на Балкані. — Події в Сербії і Болгариї.

В комісиї для справ заграничних австрийскої делеґациї по поясненях міністра справ заграничних бар. Еренталя промавляв дел. бар. Швеґель, котрий був в міністерстві заграничних справ підчас берлиньского договору секцийним шефом, товаришив міністрови ґр. Андрашому і длятого міг дати автентичні вияснення. Отсей участник берлиньского договору зазначив, що конґрес, віддаючи Босну і Герцеґовину Австриї в управу, тим самим відступив їй сї краї. Отже як раз, виконуючи мандат наданий Австриї, она була приневолена розтягнути свою зверхність на сї краї. При сій нагоді пригадав бар. Швеґель, що Сербія всю свою державну независимість і берлиньским договором признані придбаня завдячує особливій опіцї і помочи Австриї.

Опісля промавляв дел. Василько в імени Русинів і заявив, що Русини вважають своїм обовязком супроти династиї і супроти австрийскої держави ділати так, щоби не сповнили ся сподіваня єї ворогів. Яко четвертий числово нарід в державі Русини остають на політичнім, культурнім і економічнім полі позаду инших народів і приневолені часто безуспішно бороти ся о найконечнїйші права, однако мимо того бажають остати вірними своїй традициї і не хотять вводити розладу в ухвали покликаних представників австрийских народів. До такого становища приневолює нас теперішній керманич заграничної політики, котрий способом і напрямом єї будить в нас довіре. Русини звертають ся отже до покликаних чинників з представленем, щоби новим горожанам надано справдї новітну, відповідну часови краєву конституцию і їм признано уживанє повної горожаньскої свободи і рівноправности. Витворені тепер державноправні відносини в Боснї і Герцеґовині можуть бути лише переходовою добою аж до тої хвилї, коли посеред габсбурґскої монархії всім народам буде признана на основі національної автономії спроможність повного розвитку на всіх полях. На останку вимагав бесїдник признаня повного помилованя всїх перед оповіщенем манїфесту за політичні провини засуджених і переслїдуваних осіб в тих краях.

Нинї здаєсь нема вже сумнїву, що відносини на балканьскім півострові уложать ся мирно, хоч на то треба ще якогось часу. Всї держави европейскі а головно ті, що підписали договір берлиньский, не мають охоти анї самі користати з нагоди і викликувати війну, анї не хотять підержувати тих, котрим війна на балканьскім півострові видає ся бути одиноким виходом з прикрої ситуациї. Найважнїйшу ролю в сій справі грає безперечно Туреччина, котра о скілько можна уникає всїх тих запутанин, які могли би довести до війни. Молодотурецкі круги годять ся остаточно з анексиєю Босни; одно лиш їх болить, а то, що Австро-Угорщина якраз тепер виступила з анексиєю, в хвили, коли турецка держава по заведеню нового ладу у себе дома ще не сконсолїдувала ся і має богато внутрішних ворогів. Австро-Угорщина — кажуть в тих краях — могла ще який рік, два зачекати.

А всеж-таки мара війни не щезає зовсїм з балканьского півострова а готова єї викликати авантурнича полїтика сербских загорільців, до котрих в першім ряді треба зачислити сербского наслїдника престола. Здає ся, що сербский наслїдник престола, знаний зі своєї палкости, не може вже дочекати ся хвилї, колиб засїв на сербскім престолї і вірний традициям Караджорджевичів, готов ще свого батька усунути з престола, щоби на нїм засїсти і розпо-

---

5)

В ярі.

(З российского — Антона Чехова).

(Дальше).

Анисим оглянув ся на струнку і білу церков, що саме недавно була відновлена і подумав, як він там перед пятьма днями молив ся. Поглянув і на школу з зеленою кришею, на річку, в котрій колись купав ся і ловив на вудку рибу і в єго груди обудила ся радість і бажанє, щоби з землї нагле виріс мур і не пустив єго дальше, так щоби для него лишила ся тільки минувшість.

На зелїзничій стациї приступили до буджету і випили по склянцї шеррі. Старий сягнув до кишенї по гроші, аби заплатити.

— Я частую! — сказав Анисим.

Старий тронутий поклепав єго по плечи і моргнув на господаря: ади, мов, якого я сина маю!

— Коби ти був лишив ся дома в склепі, Анисиме — сказав — там був би ти неоцінений. Я озолотив би тебе від гори до долини, мій синочку.

— То неможливо, тату!

Шеррі було квасковате і смердїло ляком, але они випили ще по склянцї.

Коли старий вернув зі стациї, не пізнав в першій хвили своєї молодшої невістки. Ледве єї чоловік від'їхав з дому, Лїна змінила ся цїлковито і стала нараз веселою. Боса, в старій, зношеній спідници, закотивши рукави аж по рамена, мила на ґанку сходи і приспівувала собі тонким, срібним голосочком. А коли винесла цебрик з брудною водою і поглянула на сонце з своїм дитинячим усьміхом, видавало ся, немов би була жайворонком.

Старий наймит, що переходив попри ґанок, похитав головою і відкашельнув.

— Але ти маєш невістки, Григорий Петров! Сам Бог тобі їх післав — сказав він. — Правдивий скарб.

V.

Осьмого липня, то була пятниця, вертали домів Єлїзаров, прозваний „кулею“ і Лїна з села Казаньского, куди ходили на ярмарок з нагоди храму Казаньскої Божої Матери. Далеко по заду ішла Лїни матір Прасковя, що все лишала ся, бо була недужа і не ставало їй віддиху. Було вже під вечер.

— А — а! — дивував ся Єлїзаров, слухаючи Лїни. — А — а..! Ну?

— Я дуже люблю конфітури — оповідала. — Сяду в кутї і пю чай з конфітурами. Або пємо разом з Варварою Николаївною, а она оповідає менї дещо хорошого. Она має богато конфітурів — чотири великі слої... „Їдж лиш, Лїно — каже она — не встидай ся!“

— А — аа!.. Чотири слої!

— Они добре жиють. Чай з білим хлїбом; а й мяса кілько хто схоче. Они добре жиють, лише менї так страшно у них, Ілиє Макаричу! Гу — як страшно!

— Чогож ти боїш ся, дитинко — спитав Єлїзаров і оглянув ся, аби побачити, чи Прасковя далеко лишила ся.

— Спершу, по весїлю, боялась я Анисима Григорича. Він не робив менї вправдї нїчого злого, але коли тільки близько коло мене перейшов, то аж мороз стрясав мною. І я не спала нї одної ночи, все дрожала і молила ся. А тепер бою ся Аксинї, Ілиє Макаричу. Она вправдї все усьміхає ся, але часом, коли гляне крізь вікно, єї очи такі злі і так блищать зелено, як у вівцї в стайни... Хриміни, ті молодші, все єї підмавляють: „Ваш старий — кажуть — має кусень поля, Бутьокино, до сорок десятин, там є пісок і вода. Як би так, Аксиніє — кажуть — побудувала там цегольню, а ми пристали до спілки? Цегла коштує тепер по двацять рублїв тисячка. Добрий інтерес“. Вчера при обідї каже отже Аксиня до старого: „Я хочу в Бутьокині побудувати цегольню і сама розпочати який інтерес“. Говорить і сьміє ся. „Доки я жию — каже він — остануть всї разом: нїчого окремого!“ А у неї як очи засьвітили і зуби затиснула... Подають пампухи, а она не їсть!..

— А — аа! — здивував ся Єлїзаров. — Не їсть!

— І скажи менї, прошу тебе, коли она спить? — говорила Лїна дальше. — Спить пів години і відтак зриває ся, ходить всюди довкола і заглядає, чи де не горить, чи злодіїв нема... Аж страшно робить ся чоловікови, Ілиє Макаричу. А молоді Хриміни по весїлю навіть не ішли спати, лише поїхали до міста до су-

чати війну, котра після его погляду дала би єму найліпшу нагоду показати сьвітови свій сербский патріотизм. Як доносить Südslav. Korr з Білграду, послідні події довели до великого роздору межи королем Петром а наслідником престола. Король єсть послідними подіями дуже пригноблений, але мимо того не думає абдикувати. В конаку однак веде ся завзята, хоч тиха борба межи батьком а сином о корону. Положенє в Білграді погіршило ся знову. Загорільці такі, як кн. Юрий, орґанізують не лиш бойкот австрийских купців і товарів, але як зачувати орґанізують навіть вже відділи повстанців, котрі мають викликати в Боснї ворохобню. Характеристичну вість приніс берлиньский „Lokal-Anzeiger" із Шабца під датою 12 с. м.: Сербскі урядники митові мали того дня обсадити положений напроти Шабца остров Буюкліс, котрий творить угорску територию а на котрій угорскі урядники митові робили службу пограничної сторожі. Відділ сербских стражників митових з карабінами в руках заатакував угорских урядників і вигнав їх з острова. — Як би так дійсно було, то до воєнних кроків хиба вже не далеко.

Болгария поки що занята ще торжествами, але мимо того не спускає з ока ні Македонії ні Сербії; Туреччини не боїть ся, бо здаєсь переконана, що Туреччина не стане до війни, а хоч би й так, то болгарска армія знаменито приготовлена до неї. Здає ся однак, що відносини межи Туреччиною а Болгариєю уложать ся остаточно мирно в той спосіб, що Туреччина і Анґлія признають Болгарию королівством і Болгария задержить забрану зелізницю, але дотичному товариству виплатить по 15.000 левів відшкодованя за кождий день. На Сербію споглядають Болгари дуже кривим оком, підозріваючи Сербів о то, що то они хотіли недавно тому висадити у воздух порохівню під Софією.

Новинки.

Львів, дня 15-го жовтня 1908

— **Іменованя і перенесеня.** П. Намістник іменував ад'юнктів будівництва: Волод. Корнецкого, Стеф. Гринюка, Ад. Шнайдера, Меч. Ясіньского, Ад. Махневича, Ог. Надольского, Дим Кашубиньского, Едв. Важного, Вол. Худикевича, Ів. Найгавза-Доктора і Ад. Бялянського інжинірами, а практикантів будівництва: Йос. Данка, Вол. Кенцкого, Лїпу Люфта, Йос. Маха, Як. Ленарта, Едв. Гільбріхта і Волод. Бунґельского та укінчених студентів політехніки: Тад. Бавера, Стан. Полудневского, Яп. Борткевича і Каз. Круга ад'юнктами будівництва; наконець укінчених студентів політехніки: Мирона Масляника, Авр. Шулима Прокеша, Вас. Вишницкого і Каз. Ґотвальда практикантами будівництва в галицкій державній службі будівництва. — П. Намістник переніс інжинірів: Ад. Шнайдера з Самбора до Львова Ів. Найгавза-Доктора в Дембици до Львова і Ст. Марконї'го з Перемишля до Ряшева.

— **Надане презенти.** Ц. к. Намістництво запрезентувало о. Романа Гуменюка гр. к. сотрудника в Старій соли на опорожнену гр. к. парохію цісарского надання в Миговій, а Омеляна Венгриновича гр. кат. пароха в Матієвій на опорожнену гр. к. парохію цісарского надання в Тиличу.

— **Убийство.** З Білого камени доносять: Три парубчаки: 20-лїтний Яків Гуда і 27-лїтний Андрій Гаврилишин з Буська, та 21-лїтний Онуфрий Тихоліз з Білого каменя, забавляли ся в той спосіб, що ходили від одного шинку до другого і запивали ся, а коли прийшло ся платити, не маючи гроший грозили шинкареви побитєм. Вечером около 8 год. прийшли они також до стоячої край місточка корчми і зажадали пива, а коли шинкар їм відмовив, они розпочали бійку, підчас котрої его убили. Убитий називає ся Ицко Пфеффер, мав лїт 41 і полишив жінку і 10-лїтного сина. Підчас нападу був лиш сам з сином дома, бо жінка вийшла була до міста. Убийників арештовано.

— **З жалю за товаришем.** Російскі часописи доносять: В Царицині на владовищи межи гробами застрілив ся ученик III кл. місцевої гімназиї Ілия Ніконов, а причиною самоубийства стала ся — смерть его товариша, котрий помер на холеру. На столику в своїй комнаті лишав Ніконов лист, в котрім пише, що присяг товаришеви, що в 40 днів по его смерти відбере собі житє, отже й сповняє своє приреченє: „Товариш мій помер — пише він — та й я умираю, бо я прирік то єму". — Звертаючись відтак до товаришів, додав самоубийник: Любіть один другого так як я любив померщого Баляса.

— **Нещасливі пригоди.** Парох з Вікна городеньского повіта, о. Александер Осадца, їхав дня 6 с. м. смерком гостинцем з Городенки до Чернятина. Дорога веде серпентиною і перехрещує ся в однім ярі зі шляхом льокальної зелізниці Делятин-Стефанівки. В хвили, коли фіра в'їзджала на зелізничий шлях, надїгнала несподївано споза насипу льокомотива від стациї Городенка-двір, де пересувала ваґони з бураками. Візник мав ще на стільки часу, що скрутив кіньми на бік і машина ударила лише в задну часть воза. Всеж таки наслїдки удару були фатальні, бо машина відкинула фіру з кіньми далеко поза поруче до рова. Найгірше вийшов дяк Семен Боднар, котрий тяжко покалїчив ся на голові і руці, так що машина, котра зараз станула, завезла его на стацию, а звідси відставлено его до шпитала в Городенці. Візник вийшов цїло, а о. Осадца доволїк ся о власних силах до знакомих в Городенці, де закликаний лїкар сконстатував тяжке поґовчене цілого тіла, так що о. О. буде мусїв кілька тижднїв лїчити ся. Візок розбило на дрібні кусники, а одному коневи роздерло бік. На місци катастрофи лишила ся солома, риж, цукор і иньші річи, що були на візку, а крім того слїди людскої і звірячої крови. Машиніста, котрий доїзджаючи до гостинця, не давав ніякого сиґналу, потягнено до одвічальности. — При будові одного з домів при ул. Пісковій у Львові впав вчера рано в лєхо уставленого руштовання челядник мулярский Михайло Войнарович і потовк ся тяжко. Першої помочи подала єму поготівля ратункова.

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** (Саля каси щадничої. Початок 7½ вечером. Абонамент на 6 вистав 12 К. Білети продає „Народна Торговля").

В суботу, 17 с. м. „Продана наречена", опера в 3 діях Ф. Сметани.

В недїлю, 18 с. м. (послїдне представленє) „Серед бурі", історичні картини зі співами в 5 діях Б. Гвінченка.

ду; а нарід каже, що то всьо задля Аксинї. Два брати обіцяли їй побудувати цеґольню, але третому то не сподобало ся. Фабрика не робила майже цїлий місяць, а мій вуйко Прохорий без роботи і жебрав по хатах. „Та би хоч пішов орати, або дрова рубати — кажу я до него — атже то встид!" — „Що діяти, Лінинько — відповідає він — я вже забув християньску роботу, вже нічого доброго не знаю".

Під молодою вільшиною задержали ся, аби відпочати і заждати на Прасковю. Єлізаров був вже давно поважним майстром, але не держав коня, лиш ходив по цїлій охрестности пішки з мішком, в котрім містив ся хлїб і цибуля. Ішов широкими кроками, вимахуючи руками і з ним крок держати було тяжко.

Перед ліском стояв граничний стовп. Єлізаров попробував, чи сильно ще держить ся... Прасковя надійшла цїлком задихана. Єї поморщене, вічно налякане лице сияло щастєм; она була нинї, як всї иншї, в церкві, бачила ярмарок і пила там грушковий квас! То не так часто їй лучало ся і їй тепер видавало ся, немов би нинї мала перший щасливий день в житю

Коли відпочали, пійшли всї разом дальше. Сонце вже заходило, а его проміні продирали ся до ліску і ярко освічували пнї. На переді чути було голосний гомін. То уклеївскі дівчата, що вже давно пійшли наперед, тут в ліску задержали ся, аби мабуть збирати гриби.

— Гей, дівчата — кричав Єлізаров. — Гей, ви мої красуні!

У відповіди роздав ся сьміх.

— Куля іде! Куля! Стара редьков!

І відгомін рівнож сьміяв ся.

Лісок полишив ся вже далеко позаду. Видко було вже комини фабрик, хрест на церкві засиял: то було те село, „де дяк з'їв всїй кавяр". Тепер були вже майже дома; треба було лиш зійти в глубокий яр. Ліна і Прасковя, що ішли босо, сїли на мураву, аби натягнути черевики; з ними сїв і тесля. На противлежнім узбічу яру видко було сьвіжо скошене жито в покосах, тут і там в полукіпках, або поодиноко в снопах, мов би їх буря порозкидала; овес вже був дійшов і лснів тепер в сонци, як перлова матиця. Робітників не було в поли. Нинї було сьвято, завтра, в суботу, треба було жито і сїно звертя, а відтак приходила недїля, знов сьвято; кождого дня чути було десь далеко громи; було парно і збирало ся на дощ і кождий, що тепер глядїв на поле, думав о тім, щоби Господь позволив завчасу спрятати збіже. На серци було весело і свобідно, а рівночасно й неспокійно...

— Косарі тепер дорогі — сказала Прасковя. — Рубель сорок копійок за день!

З ярмарку в Казаньскім ішло все більше і більше людий; женщини, фабричні робітники в нових шапках, жебраки, дїти... То переїхав селяньский віз, підбиваючи хмари пороху а з заду біг непроданий кінь і немов би тїшив ся, що его не продано, то тягнено за роги уперту корову, то знов над'їхав селяньский віз з пяними селянами, що позвішували з драбин ноги. Якась старушка вела хлопця в великаньскій шапці і високих чоботах; хлопець аж таяв від горяча, тяжкі чоботи не позваляли єму згинати колїн, але мимо того з цїлої сили і безнастанно грав на якійсь пищалцї; наші подорожні були вже на долинї і звернули на бік в улицю, а пищалку все ще було чути.

— І нашим фабрикантам щось хибує — сказав Єлізаров. — Просто біда! Костюков розсердив ся на мене. „При ґзимсї вийшло за богато дощок" — каже. — „Як за богато? Кілько було треба, Василю Даниличу — кажу я — тілько й вийшло. Я ж не їм дошок з лемішкою". — „Як ти сьмієш до мене так говорити?" — каже. — „Дурню! Не забувай ся! Я з тебе зробив теслю" — кричить. — „Ох, велика слава — кажу я. — Хоч я не був теслею, а чай пив кождого дня!" — „Ви всї лайдаки" — відповів. Я змовчав. — „Ми на сїм сьвітї лайдаки — подумав я собі — а ви будете на тім". Го-го-го! На другий день він стямив ся. „Не потребуєш на мене гнївати ся, Макарич — каже до мене — за мої слова". Хоч би я що й лишнього сказав, то я все таки купець першої ґільдиї, висший як ти — отже ти маєш мовчати". — „Ви, — кажу я — купець першої ґільдиї, а я тесля, згода. І сьвятий Йосиф — кажу я — був теслею. Наше ремесло честне, миле Богу ремесло, але коли ви волите бути чим висшим, то прошу, будьте" — відповів я. — Відтак по тій розмові подумав я: „А хто таки висший? Купець першої ґільдиї чи тесля?" — Здаєть ся, дитинко, що таки тесля.

Єлізаров подумав щось і додав:

— Хто працює, хто терпить, той висший.

Сонце вже зайшло, а над рікою, над церковним парканом і над сіножатями коло фабрик піднялась ся густа мрака, біла як молоко. Тепер, коли пітьма скоро западала, почали в долині появляти ся сьвітла і здавало ся, немов би мрака прикривала бездонну пропасть.

Лінї і єї матери, що уродили ся як жебраки і були готові жити так аж до смерти, віддаючи другим всьо, крім своїх наляканих, лагідних душ — їм видавало ся може тепер хоч на одну хвилю, немов би они в тім великаньскім, загадочнім сьвітї, в тім безконечнім ланцусї живучих єств були також висші, як хто другий. Їм було добре тут на горі, усьміхали ся щасливо і забули, що раз таки мусять вернути до дому...

(Дальше буде).

— Дрібні вісти. Підписані лїстя і заяви субскрипцийні в цїли основаня „Земельного гіпотечного банку" разом з відповідними задатками треба присилати найпізнїйше до дня 23 жовтня с. р. під адресою: „Товариство взаїмного кредиту „Днїстер" у Львові ул. Руска ч. 20". — В Ланївцях, борщівского повіта, відбули ся дня 11 с. м. збори читальнї „Посьвіти", на котрих обговорювано заснованє молочарскої спілки в Ланївцях і справу будови „Народного Дому" в Борщеві. — В Слободї золотій, бережаньского повіта, основано спілку господарско-торговельну „Сила", стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою. — В поїздї їдучім із Стефанівки до Коломиї помер минувшого тиждня нагло аґент торговельний Бернгард Ґлянц зі Львова. Тїло похоронено в Гвіздци. — В поїздї їдучім оногди з Кракова до Львова знайдено кількадесять рублїв золотом. — Віденьский ювілєр Людвик Ґольдшмідт, котрий торік в Монте Карльо виграв півтора міліона франків, утїк, спроневіривши повірені єму на продаж дорогоцїнности вартости звиш міліона корон. — З Нїцци доносять, що рибаки з Монтони знайшли касету з болгарскими грішми. Касета походить набуть з крадежі доконаної перед двома роками в болгарскім урядї почтовім, де вкрадено 700.000 левів (франків). — Холєра ширить ся в Хінї в страшний спосіб; доси померло там 20.000 людий на холєру.

— Про землетрясенє з дня 6 с. м. доносять тепер з Києва: Найсильнїйше дало ся землетрясенє почути в старокиївскій части: мешканців декотрих домів повикидало з постелї, шиби у вікнах тріскали а в домі п. Литиньского при Кудрявскім заулку мури навіть небезпечно попукали. Колиб так землетрясенє було лиш кілька хвиль довше тревало, то не було би обійшло ся без жертв, бо комірники того дому, збуджені нагло в так незвичайний спосіб і перепуджені незнаним доси з'явищем та гадаючи, що то дім валить ся, повибігали на бальконы і хотїли вже скакати на улицю, щоби в той спосіб ратувати своє житє; в такім случаю не було би обійшло ся без смерти а що найменше калїцтва. — На двірци в Жмеринцї було кілька нещасливих случаїв з людьми а богато людий омлїло з перепудженя. Коло Жмеринки ушкодило землетрясенє мости і тунелї а внаслїдок того рух поїздів відбуває ся там о 10 верст на годину поволїйше.

— Нова льокальна зелїзниця. Мінїстерство зелїзниць признало концесию на виконанє вступних робіт коло вибудованя вузкошляхової льокальної зелїзницї між Снятином а стациєю Неполоківцї п. Юлїєви Вайсови, репрезентантови фабрик вузкошляхових зелїзниць у Львові в спілцї з п. Жанковским, властителем механїчних варстатів в Снятинї. Концесіонарі хотять оперти здійсненє проєкту на утвореню конорциї з дрібними удїлами, що не перевисшать 100 корон. Коли проєкт тої першої зелїзницї, на тій основі плянованої, дасть ся успішно перевести, то буде се заохотою до цїлого ряду дальших, більших і менших зелїзничих сполучень в Галичинї.

— Велика дефравдация. В львівскім урядї податковім викрито сими днями велику дефравдацию, котрої допустив ся офицял податковий Герман Атляс, очевидно Жид роду, котрий заким его крадіж вийшла на верх, опинив ся вже давно в Америцї. Атляс, мужчина лїт 36, женатий і батько 3 дїтий, служив в урядї податковім від 14 лїт а від 12 лїт був придїлений до львівского уряду, де належав до найздібнїйших урядників. Полїция перевела в помешканю Атляса ревізию, але не знайшла нічого, а жінка дефравданта каже, що не знає, де чоловік подїв ся.

Атляс заступав дня 14 липня с. р. касиєра. Знаючи, що в тім часї всїлякі інституциї фінансові мають платити податки, між иншими що банк гіпотечний має заплатити 78.000 кор., приготовив собі Атляс квіт на 8.000 кор. Коли возьний банку гіпотечного Уріх дня 14 го липня зложив 78.000 кор., лїквідатор виставив дотичний квіт і подав его касиєрови, котрий мав подати его до зареєстрованя. Атляс казав тодї возьному прийти пізнїйше по квіт а відтак реєстрантови підсунув квіт на 8 000 кор., той зареєстрував і віддав Атлясови, котрий записав в „штрацці" 8.000 кор. Той квіт знищив він відтак а на виставленім через лїквідатора квітї на 78.000 кор. підписав правильно себе, сфальшував підпис реєстранта і так сфальшований квіт віддав возьному.

При відбираню каси „штрацца" згоджувала ся з реєстром і з відобраною сумою а звишка застрягла в кишени Атляса. В кілька днів пізнїйше сфальшував він ще в невиясненний доси спосіб і реєстр, щоби так затерти зовсім слїди дефравдациї. Атляс урядував ще до кінця серпня а у вересни виїхав на урльоп, з котрого однак не вернув, лише вже з Америки написав до родини, що більше не верне. Тимчасом і екзекутор Капаровский здефравдував около 7000 кор. податкових гроший, а коли втїк офицял податковий, Горбовий розпочав шконтрум і при тій нагодї впав на слїд дефравдациї Атляса. Капаровский жив в дружбі з Атлясом і длятого єсть здогад, що обі ті дефравдациї стоять з собою в звязи а може бути, що слїдство викриє ще й якісь иньші мантійства обох тих дефравдантів.

Телеграми.

Відень 15 жовтня. Союз австрийских промисловців звернув ся до бар. Еренталя в причини бойкоту австрийских товарів і кораблїв в Туреччинї. Бар. Еренталь відповів телєґрафічно, що повідомив вже австро-угорского амбасадора в Константинополи, які має в сїй справі поробити кроки.

Константинополь 15 жовтня. Ахмед Різа виїзджає в суботу за границю в цїли конферованя з Ґреєм, Більовом і Пішоном.

Петербург 15 жовтня. Правительство постановило на случай, коли би розрухи студентів дальше тревали, замкнути університет, арештувати проводирів і неспокійні елєменти видалити з Петербурга.

Москва 15 жовтня. Відбуло ся тут торжественне відкритє людового унїверситету ім. Шанявского. Число слухачів виносить 370.

Льондон 15 жовтня. „Times" доносить, що правительство російске не бажає собі того, щоби ревізия договору в справі Дарданелїв творила часть проґрами намїреної конференциї европейскої, позаяк думає, що ревізия тота може настати лиш за згодою Туреччини і при підпорі Анґлії.

Льондон 15 жовтня. „Morning Post" пише, що анексия Боснї і Герцеґовини не витворила нового стану річи, бо Австрия вже від 30 лїт була в посїданю тих провінций. Справа тота впрочім не дотикає безпосередно Анґлії; Анґлїя єсть інтересована нею лиш в такій самій мірі як і другі держави, котрі підписали берлиньский договор.

Париж 15 жовтня. До „Echo de Paris" доносять з Льондону, що проґраму будучої конференциї на вчерашній нарадї межи Ґреєм а Ізвольским остаточно уложено. В найблизшім часї буде она подана до відомости держав, котрі підписали договір берлиньский.

Чернигів 15 жовтня. Бувшого члена другої думи Хвостова засуджено на заточенє за розширюванє відозв намавляючих до неслуханя властий і зваленя теперішного устрою державного.

НАДІСЛАНЕ.

— РУСКІ ДИКТАТИ для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Цїна примірника 70 сотиків. „Диктати" можна дістати майже у всїх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Тернополи і в Чернівцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати" під опаскою (5 сотиків). Рада шкільна краєва рішила зачислити повисшу книжку до книжок, що надають ся до біблїотек шкільних яко підручник для учителїв народних шкіл.

— Книжки на премії, польскі і рускі, апробовані Вис. ц. к. краєв. Радою шкільною молитвенники народні по 50 с., 70 с. і 1 К. Хрестики і медалики та гарні образки доставляє Руске Товариство педаґоґічне у Львові. Замовляйте вчас або: 1) в Руск. Товаристві педаґоґічнім, Львів, ул. Сикстуска ч. 47; 2) або в Книгарни Наук. Тов. ім. Шевченка, Львів, ул. Театральна 1. або в склепі „Взаїмної помочи учит в Коломиї — „Народний Дім". — Книжки висилає ся лиш за надісланєм вперед гроший або за послїплатою.

— Ще можна получити слїдуючі річники —

„ДОБРИХ РАД"

Річн.:	1 (бр. 2 ч.)	2	3	4	5	6
Кор.:	1	1·50	1·50	1·50	1	1

Річн.:	1 (бр. 2 ч.)	12 ч. з 7, 8 9,	10	12
Кор.:	1	1	1·50	1

Всї річники разом за 10 кор. **„Добрі Ради"** містять в собі сотки практичних рад для кождого, отже гріш верне ся в десятеро, хто лише з одної двох скористає.

Адреса: І. Данилевич, Стрілецкий Кут Буковина.

Курс львівский.

Дня 14-го жовтня 1908.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	565·—	572·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	400 —	410·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	552·—	560·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	400·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·—	110·70
Банку гіпот $4^1/_2$%	99·10	99 80
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	100·—	100 70
4% листи застав. Банку краєв.	93 25	94 95
Листи застав. Тов. кред. 4%	97·—	—·—
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ лїт.	97·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	92 60	93 30
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·30	98·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%	101·—	101 70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·20	93·90
Позичка краєв. з 1873 р по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	95·—	94·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	93 60	94·30
IV. Льоси.		
Міста Кракова	103·—	110·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденский)	48 50	52·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденский)	26·—	28·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденский)	68·—	72 —
Базилїка 10 кор. (Курс віденский)	20·25	22 25
Joszif 4 кор. (Курс віденский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·38
Рубель паперовий	2·50	2·52
100 марок нїмецких	117·10	117·50
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Крохмальницкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопала. (Телефона ч. 527).